

Παναγία και Εκκλησία (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ Πεμπτουσία

Στη ζέστη του καλοκαιριού ο Αύγουστος έχει τη δροσιά της Παναγίας. Με τις παρακλήσεις, τη γιορτή της κοίμησής της στο μέσο, τα μεθέορτα και την απόδοση, όπως και στο τέλος με την «κατάθεση της τιμίας ζώνης» της, καλύπτει όλο το μήνα.

Καμία άλλη γυναίκα, όπως και κανένας άνθρωπος σ' όλο τον κόσμο, δεν τιμήθηκε τόσο πολύ μετά θάνατο. Το «από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί» ήταν η βεβαιότητα που κατέθετε ως «μητέρα του Θεού ημών». Κι από τότε, όσοι λατρεύουν τον Υιόν και Θεό της την τιμούν και τη δοξάζουν, ευχαριστώντας την για τη μεγάλη ευεργεσία της.

Όπως και το βρέφος χρειάζεται τη στοργή της μάνας του, που θα το φροντίζει θυσιαστικά για να ζήσει, έτσι κι ο κάθε χριστιανός χρειάζεται τη στοργή της Παναγίας Μητέρας του Θεού του, όπου θα καταφεύγει για να ζήσει από τις αμαρτίες που τον συνθλίβουν, από τα προβλήματα της καθημερινότητας που τον ταράσσουν κι από τους πειρασμούς του πονηρού που τον συγχύζουν.

Πράγματι, αδυνατεί «γλώσσα των βροτών» να υμνήσει καθώς ταιριάζει το μεγαλείο της Παρθένου, της μόνης Κεχαριτωμένης, της Θεοτόκου. Αλλά και κανένας ανθρώπινος λόγος δεν μπορεί να αποδώσει τέλεια και να εξηγήσει ακριβώς το μυστήριο που περικλείει το πρόσωπο και το έργο της Παναγίας μας. Η εκστατική σιωπή, ως έκπληξη και σεβασμός, γίνεται το άλλο μέσο που την προσεγγίζει κανείς, πέρα από τους πολλούς ύμνους που κατά καιρούς η αγάπη των χριστιανών δημιούργησε.

Όπως και να ζει ο καθένας μας, ο,τι και να είναι, όσα προβλήματα και να τον πνίγουν, η Παναγία γίνεται για όλους μας το αποκούμπι. Γιατί ξέρουμε πως δεν θα μας κρίνει, δεν θα μας θέσει όρους για να πέσουμε στην αγκαλιά της, δεν θα μας απορρίψει. Είναι εκεί ως Μάνα, ως στοργή, ως ευλογία.

Βέβαια, είναι αυτή που είναι για τον κόσμο, γιατί γέννησε το σωτήρα του κόσμου. Δεν είναι η Παναγία ξεκομμένη από το Χριστό. Δεν μπορείς να τιμάς τη Θεοτόκο

χωρίς να λατρεύεις τον Υιόν και Θεό Της. Ούτε σχετίζεσαι μαζί Της εκτός Εκκλησίας. Αλλιώς η σχέση σου γίνεται συναισθηματισμός, η προσευχή σου αυθυποβολή, η πλάνη σου δεδομένη.

Στη Λειτουργία, ως τρόπος σύναξης όλης της Εκκλησίας, ορατής και αόρατης, συναντούμε τη «Θεοτόκο και Μητέρα του Φωτός» και διαλεγόμαστε μαζί Της όπως και «συν πάσι τοις αγίοις», γιατί όλοι γινόμαστε ένα με τον Πατέρα, τον Υιόν και το Άγιο Πνεύμα. Τότε δεν είσαι μόνος ακόμα κι αν βρεθείς μετά μόνος. Παίρνεις μαζί σου την εμπειρία της «κοινωνίας των αγίων», του Τριαδικού Θεού, της Παναγίας και όλων όσων έζησαν και ζούν εν Χριστώ Ιησού.

Μέσα από τη ζωή αυτή, με τις χαρές και τις λύπες της, τις διακοπές και τις εργασίες της, μπορούμε να ζήσουμε δυναμικά την αγάπη της Παναγίας, που μας δείχνει την ομορφιά του ουρανού, δηλαδή τη ζωή του Θεανθρώπου Υιού Της, όπως βιώνεται στην Εκκλησία ως Σώμα Χριστού.